

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkýň **1/ B. H.**, bývajúcej v Ž., **2/ M. H.**, bývajúcej v T., zastúpených JUDr. J. C., advokátom v Ž., proti žalovanému **M. M.**, bývajúcemu v T., zastúpenému JUDr. D. C., advokátom v Ž., **o zaplatenie 10 938,64 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 6 C 17/2001, o dovolaní žalobkýň 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. júna 2011 sp.zn. 8 Co 352/2010, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Žiline z 28. júna 2011 sp.zn. 8 Co 352/2010 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom zo 16. októbra 2006 č.k. 6 C 17/2001-238 zaviazal žalovaného zaplatiť pôvodnému žalobcovi P. H. (ktorý v priebehu konania zomrel) sumu 147 000 Sk so 17,6 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 5. augusta 2000 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Uviedol, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na súde 28. apríla 2000 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 329 537,40 Sk s 21,8 % úrokom z omeškania od 12. októbra 1999 do zaplatenia a náhrady trov konania. Okresný súd považoval za preukázané, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá zmluva o dielo, v ktorej sa žalovaný ako objednávateľ a žalobca ako zhotoviteľ dohodli na realizácii stavebných prác na stavbe rodinného domu, stavebných úprav, prístavby a nadstavby podľa spracovanej projektovej dokumentácie, so začiatkom prác v mesiaci máj 1999 a ich skončení v mesiaci november 1999. Cena diela bola dohodnutá na 1 500 000 Sk. Záväzkovoprávny vzťah medzi účastníkmi konania posudzoval okresný súd podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Žalovaný listom zo 4. augusta 2000 od zmluvy o dielo písomne odstúpil, pretože napriek upozorneniam žalobca neodstránil vady diela. Žalobca prevzatie písomného odstúpenia

od zmluvy potvrdil vo svojej výpovedi na súdnom pojednávaní 31. mája 2005. Vo výpovedi však uviedol, že presne nevie, kedy mu bola predmetná písomnosť doručená. Okresný súd uzavrel, že v dôsledku odstúpenia od zmluvy, táto sa v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka od začiatku zrušuje. Bolo potrebné stanoviť výšku nároku na zaplatenie peňažnej sumy za práce už vykonané, pretože v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka každý z účastníkov je povinný vrátiť to, čo dostal. Súd priznal žalobcovi na základe znaleckého dokazovania právo na zaplatenie sumy 147 000 Sk so 17,6 % úrokom z omeškania od 5. augusta 2000 do zaplatenia. Odstúpením od zmluvy 4. augusta 2000 vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu, keďže ju však nezaplatil, dostal sa nasledujúcim dňom podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka do omeškania. Pri stanovení výšky úroku z omeškania okresný súd vychádzal z nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. a priznal žalobcovi návrh na úrok z omeškania vo výške 17,6 %. Žalobu vo zvyšnej časti ohľadom istiny a úrokov z omeškania zamietol a v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi trovy konania.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Žiline rozsudkom z 30. novembra 2007 č.k. 8 Co 79/2007-265 (v poradí prvým) v spojení s doplnčím rozsudkom z 10. marca 2009 č.k. 8 Co 79/2007-302 bez nariadenia pojednávania rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu zmenil vo výroku, ktorým súd zaviazal žalovaného zaplatiť sumu 147 000 Sk so 17,6 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 5. augusta 2000 do zaplatenia tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 147 000 Sk, výrok, ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol, zostáva nedotknutý, žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Doplnčím rozsudkom vo výroku ohľadom príslušenstva pohľadávky – 17,6 % ročný úrok z omeškania zo sumy 147 000 Sk od 5. augusta 2000 do zaplatenia zamietol. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že o sume 147 000 Sk, ktorú je povinný zaplatiť žalovaný žalobcovi, sa žalovaný dozvedel až zo znaleckého posudku, ktorý podal znalec v konaní pred súdom a súd zaviazal žalovaného na zaplatenie tejto peňažnej sumy. Teda o výške dlhu voči žalobcovi, sa žalovaný dozvedel až rozhodnutím súdu prvého stupňa. Nie je možné uvažovať o lehote od 4. augusta 2000, tak ako to v rozhodnutí uviedol okresný súd. Odvolací súd ďalej uviedol, že by bolo taktiež v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pokiaľ by bol žalovaný zaviazaný plniť priznanú istinu žalobcovi odo dňa, keď nebola zrejmá jej výška, teda od 4. augusta 2000.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním a Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uznesením z 31. augusta 2010 sp.zn. 2 Cdo 125/2009 zrušil rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o príslušenstve pohľadávky a v nadväzujúcom výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie. Dovolací súd dospel k záveru, že konanie na odvolacom súde bolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 237 O.s.p., pretože odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, ktorým zamietol žalobu o zaplatenie príslušenstva pohľadávky – 17,6 % ročného úroku z omeškania zo sumy 147 000 Sk od 5. augusta 2000 do zaplatenia. Vychádzal zo skutkových zistení súdu prvého stupňa, ale na rozdiel od prvostupňového súdu dospel k inému záveru o dôvodnosti uplatňovaného nároku na zaplatenie príslušenstva pohľadávky bez toho, aby dostatočne vysvetlil, akými úvahami sa riadil, keď považoval za postačujúce iba zaplatenie istiny. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že sa nevysporiadal s otázkou stanovenia začiatku omeškania žalovaného s plnením peňažného záväzku, uviedol iba, že 4. august 2000 nie je rozhodujúci dátum, pretože žalovaný vtedy ešte nevedel o výške dlhu voči žalobcovi. Odvolací súd teda má za to, že dlh žalovaného jestvoval, no otázku konkrétneho omeškania s plnením peňažného záväzku neriešil. Taktiež vôbec neodôvodnil svoj záver o tom, že priznanie žalobcovi nároku na zaplatenie úrokov z omeškania by bolo v rozpore s dobrými mravmi.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 28. júna 2011 sp.zn. 8 Co 352/2010 (v poradí druhým) rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 6 C 17/2001-238 zo dňa 16. októbra 2006 v spojení s uznesením Okresného súdu Žilina zo dňa 22. decembra 2006 č.k. 6 C 17/2001-244 vo výroku, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť pôvodnému žalobcovi 17,6 % ročný úrok z omeškania zo sumy 147 000 Sk od 5. augusta 2000 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, zmenil tak, že návrh žalobkyní 1/ a 2/ na zaplatenie 17,6 % úroku z omeškania zo sumy 4 879,51 € (147 000 Sk) od 5. augusta 2000 do zaplatenia pôvodnému žalobcovi zamietol. Uviedol, že o trovách konania bude rozhodnuté osobitným rozhodnutím. Vychádzal z toho, že po doručení uznesenia dovolacieho súdu zo dňa 31. augusta 2010 sp.zn. 2 Cdo 125/2009 žalobca P. H. zomrel a na základe dedičského rozhodnutia o prejednaní dedičstva po nebohom žalobcovi na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 30 D 146/2009, Dnot 48/2009 bolo zistené, že ako dedičia prichádzajú do úvahy manželka B. H. a dcéra M. H.. Výzvou zo dňa 5. mája 2011 krajský súd vyzval dedičky po zomrelom P. H. o oznámenie, či trvajú na návrhu ohľadne ročného úroku z omeškania vo výške 17,6 % zo

sumy 147 000 Sk od 5. augusta 2000 do zaplataenia a ako dedičia po ňom vstupujú do práv a záväzkov právneho predchodcu v konaní, kde vystupoval ako žalobca. Na pojednávaní pred krajským súdom dňa 28. júna 2011 žalobkyne zastúpené splnomocneným zástupcom trvali na podanom návrhu, aby žalovaný zaplatil úrok z omeškania tak, ako bol uplatnený. Vo svojom rozhodnutí súd uviedol, že dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa (§ 460 Občianskeho zákonníka). Ak je viac dedičov v čase smrti poručiteľa, do rozhodnutia o dedičstve sú považovaní za vlastníkov celého majetku patriaceho do dedičstva a v sporoch s inými osobami, ktoré sa týkajú práv a povinností patriacich do dedičstva, majú postavenie nerozlučných spoločníkov (§ 91 ods. 2 O.s.p.). Rozhodnutie súdu o tom, či určitá vec patrí do dedičstva sa preto musí vzťahovať na všetkých dedičov. Za stavu, že pôvodný žalobca v priebehu konania zomrel, jeho právni nástupcovia B. H. a M. H. sa mohli domáhať len určenia, že pohľadávka 17,6 % ročný úrok z omeškania zo sumy 4 879,51 € (147 000 Sk) od 5. augusta 2000 do zaplataenia patrí do dedičstva po poručiťovi P. H., zomrelom X.. Pôvodná žaloba, ktorou sa žalobca domáhal zaplataenia 17,6 % ročného úroku z omeškania zo sumy 147 000 Sk od 5. augusta 2000 do zaplataenia podľa odvolacieho súdu nemohla obstáť. Právni nástupcovia pôvodného žalobcu mali možnosť domáhať sa zmeny pôvodnej žaloby a uplatňovaného nároku v zmysle § 95 O.s.p., a to aj na odvolacom konaní. Keďže takto nepostupovali, odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné ako rozhodnutie prvostupňového súdu vo výroku, ktorým bol zaviazaný žalovaný platiť žalobcovi úrok z omeškania 17,6 % ročne zo sumy 4 879,51 € (147 000 Sk) zmenil podľa ustanovenia § 220 O.s.p.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadli žalobkyne 1/, 2/ dovolaním, ktoré odôvodnili tým, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté takou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie a toto rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Rozhodnutie odvolacieho súdu považujú dovolateľky za nezákonné a nepreskúmateľné. Odvolací súd nerešpektoval pokyny dovolacieho súdu. Poukázali na to, že pohľadávka, ktorá je predmetom konania, nemôže byť zaradená do dedičstva, pretože nemá právny titul, ide o nezrelú pohľadávku. Dovolateľky navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný považoval dovolanie za neopodstatnené a navrhol ho zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno

napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu vyplývajúcom z § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie účastníkov je dôvodné.

Z ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd najskôr otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Odvolací súd dospel k záveru, že konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O takýto prípad v prejednávanej veci ide z dôvodu, že dovolateľky oprávnene vo svojom dovolaní vytykajú, že rozsudok odvolacieho súdu je zmätočný a nepreskúmateľný.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06).

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06).

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 II. ÚS 14/2001, z 13. novembra 2002 II. ÚS 132/02, z 5. apríla 2007 III. ÚS 171/2006).

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že

súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Právo účastníka na riadne odôvodnenie rozhodnutia je jednoznačne takým procesným právom, ktoré mu je v občianskom súdnom konaní priznané za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Jedným z dôvodov, prečo právo účastníka konania je takým právom, je to, že súd je povinný odôvodniť svoje rozhodnutie aj v rámci verejného vyhlásenia rozhodnutia. Práve prítomnosť verejnosti a prítomnosť účastníkov konania je jednou zo záruk, že odôvodnenie rozhodnutia súdu nebude svojvoľným a arbitrárnym.

Tak odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musia mať náležitosti uvedené v ustanovení § 157 ods. 3 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Musia obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Súdy sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musia vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a ich myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné.

V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné zdôrazniť to, že pri zmene rozhodnutia podľa § 220 O.s.p. odvolací súd nahrádza svojím rozhodnutím rozhodnutie súdu prvého stupňa. Jeho zmeňujúce rozhodnutie musí preto obsahovať úplné a výstižné zdôvodnenie. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky.

Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 O.s.p.) je nie len formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozsudkov, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Tieto požiadavky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa.

Z rozsudku odvolacieho súdu nie je možné vyvodit' záver o tom, z akého skutkového stavu vychádzal súd pri svojom zmeňujúcom rozhodnutí vo vzťahu k úroku z omeškania. Vo svojom prvom rozsudku (z 30. novembra 2007 sp.zn. 8 Co 79/2007, ktorý bol vo výroku o príslušenstve pohľadávky a o trovách konania Najvyšším súdom Slovenskej republiky zrušený) sa odvolací súd nevysporiadal s otázkou stanovenia začiatku omeškania žalovaného s plnením peňažného záväzku a neodôvodnil záver o tom, že priznanie nároku žalobcovi na zaplatenie úroku z omeškania by bolo v rozpore s dobrými mravmi. V ďalšom konaní po tom, čo pôvodný žalobca P. H. zomrel X. a na jeho miesto vstúpili jeho právne nástupkyne B. H. – manželka a M. H. – dcéra, žalobu o zaplatenie úrokov z omeškania zamietol, pretože právne nástupkyne sa mohli domáhať len určenia, že pohľadávka patrí do dedičstva po poručníkovi P. H.. Odvolací súd vôbec nevysvetlil, prečo by prípadne mala celá pohľadávka patriť do dedičstva po P. H., keďže tento v čase smrti bol v manželskom zväzku s B. H.. V prípade, že ich bezpodielové spoluvlastníctvo manželov nebolo zrušené, nemôžu všetky pohľadávky pôvodného žalobcu patriť do dedičstva po ňom. Touto ani ďalšími otázkami, s ktorými sa mal odvolací súd vysporiadať už na základe predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sa však odvolací súd v odôvodnení svojho zmeňujúceho rozhodnutia vôbec nezaoberal.

Z uvedeného je podľa dovolacieho súdu zrejmé, že odvolací súd zaťažil svoje konanie a rozhodnutie vadou (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ktorá je dôvodom, pre ktorý dovolací súd musí napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť vecne správne. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Žiline podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. októbra 2012

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová